

JAN LABATH

ÉVEK

Valami sokat nem találsz már
belőlük,
az elveszett évekből,
melyeket rég a kakukkal
számoltál
a csatornán:
néhány óvaintés,
egy-két elképzelt szerelem
és megannyi tanulság maradt,
arról,
hogyan kúszalódik össze az élet.

Pattog a pásztortűz a tarlón,
terjeng a nyájnak
meg a levegőnek
az illata...
Mire vársz még?
Szüreti ízre?
Az eleresztett papírsárkányok furcsa képe fog?
Vagy a könnyek?...
Gyermekkorod,
fehér galambcsapatként,
az égen
messzeröppent.

JASNA MELVINGER

SZELÍD SZÉGYENEM

Én fejem, szelíd szégyenem,
lelkem csendesítse már a mulandóság irgalma.
Hát van idő, mely szerelmet veszni hagyna,
fájást föl nem avatna?

Én mosolyom, kis fényességem,
a fájás üres cicomái nélkül
minek ez könyörgésül
ebben a keserű és édes kora estben.
Oda a rózsák ragyogása.

Én fejem, kék látomásom,
lebben a függöny s mögötte
elmosódik rajza egy kedves arcnak.
És én is az vagyok már —
halkan megállított képe önmagamnak.